

meget. Thi endskiønt slige Exempler, derfor Gud være æret, ere nu omstunder rare i Christenheden, saa bør man dog ikke holde det for Fabel, Drømme, melankolske Grillen eller anden Sindets Uroelighed, naar saadant høres iblant os, og ikke tænke, at vi nu ere aldeles frie for slige Satans Anfægtninger. Ikke heller skal en Guds Tiener være for hastig til at troe den gemene Tale om saadanne Syge; Men han bør være betænksom i sine Domme, og i saadant Fald vel vide at gjøre Forskiel paa slige Satans Gierninger, saa at han ikke tager det ene for det andet, og dømmer den at være besat, som enten ikkun udvortes plaget af Dievelen, eller og ved Forgift eller anden Troldom er bragt i den Tilstand, eller og maaskee af en naturlig Svaghed saaledes kan anstille sig; efterdi der ere adskillige Sygdomme, som i et og andet ligne dem, som ere befatte, saasom Maanedsyge, Raserie, den faldende Syge og andre deslige. Derfor, naar Præsten kommer til nogen, som er saaledes anfægtet, skal han først og for alting vel give Agt paa, hvorledes den Syges Tilstand er, og derhos nøie udforske, paa hvad Maade denne Anfægtning er overfalden ham. Hvilket han strax skal give Superintendenten tilkiende, efter alle Omstændigheder, og imidlertid med Bøn, Trøst og Formaning flittig opvarte den Syge, saavelsom dagligen antegne, hvis der forefalder, for desbedre Underretning om Sygdommens Beskaffenhed. Siden skal Superintendenten beskikke nogle visse Præster deromkring, som, tilligemed Sognepræsten der paa Stedet, skal skiftes til at opvarte den Anfægtede med Bøn og Læsning. Disse skal allerførst i nogle Medicorum Overværelse nogle Gange komme tilsammen hos den Anfægtede, og vel med hinanden øverveie, om den Svaghed kan være naturlig eller ei, hvis ikke, om det da maaskee maatte være et Enpaitna eller Satans Gøgelspil, hvorved han saa tidt forblinder Menneskene, og saaledes forvender deres Sind og Sandser, at det, de tænke de see for deres Øine, er dog slet intet; Eller og om saadan en vel kan eragtes at være legemlig besat af Dievelen, saa at han enten hersker og regierer i det ganske Legeme og alle dets Lemmer; samt Sind, Fornuft og alle Sielens Egenskaber, eller og, at han ikkun har bemægtiget sig en eller anden særdeles Lem paa Legemet, som han selv boer i, og lader sin Magt fornemmelig see udi. Thi endskiønt det for mange og store Aarsagers Skyld er meget vanskeligt nu i disse sidste Tider at gjøre Forskiel paa Aander-

ne og ret til Grunde at udforske saadan Satans legemlige og personlige Besættelse i Menneskene, saa kan dog en Guds Tiener ikke lettelig fare vild derudi, naar han spørger Gud til Raads derom og indretter sin Prøve efter Guds Ord, hvori alle Satans Anslag mod Menneskene ere os af Gud selv forud aabenbarede tilligemed en kraftig Recept og Lægedom imod enhver af dem. Og da saadanne Dievle ikke fare ud uden ved Bøn og Faste, saa skal en Guds Tiener fornemmelig tilholde saadanne Anfægtede, at de af al Magt imodstaae Satan, og med en Hiertens andægtig og ivrig Bøn holde Gud deres himmelske Fader deres store Nød og Elendighed for, at han dog for Christ Skyld vil forbarme sig over dem. Og skal Bispen til den Ende forfatte en særdeles Bøn i sligt Tilfald for den Anfægtedes naadige Befrielse, efter Guds behagelige Villie, hvilken Præsten, tilligemed andre hosværende Guds Børn, til det mindste tvende Gange hver Uge med tilbørlig Iver og Andagt paa sine Knæ skal bede inde hos den Anfægtede, og slutte med Herrens Bøn og Velsignelsen over den Lidende. Ellers skal de nærmeste Venner og de, som ere i Huset, 2de Gange hver Dag læse samme Bøn for ham. Iligemaade skal og i alle Bedestunde, saavelsom og til hver Prædiken, gøres Bøn for samme Menneske, baade for og efter Prædiken, ikke alene i den Sogne-Kirke, som Personen er udi, men endog i alle andre Kirker der i Byen, saavelsom i alle Herreds-Kirkerne der omkring, om det er paa Landet; Dog skal den Syge og Anfægtede ikke personlig opføres til Kirken, mens samme Bøn holdes, som andensteds brugeligt har været, med mindre det for sær Aarsags Skyld saaledes maatte vorde befalet, paa det Menigheden med desstørre Iver og Andagt maatte gjøre deres Bøn for ham. Dersom den Anfægtede med sin Ugudelighed selv har voldet sig denne store Fristelse, at han enten har indgaaet en særdeles Pagt med Satan og i saa Maade forbundet sig godviljig til hans Tieneste, eller og han med anden Ugudelighed har givet Satan Rum til sit Tyrannie at forøve mod ham, da skal Præsten altid af Guds Ord holde ham for, hvor grovelig han deri har syndet imod Gud, vise ham, hvad Magt Satan har over Guds Foragtere etc. Men har han været gudsfrygtig og af et christeligt Levnet, saa at ingen kan sige, at han selv har foraarsaget sig denne Elendighed, som et Vredes Tegn fra Gud og en retfærdig Straf for nogen grov dievelsk Gierning, da skal Præsten flittig trøste ham af Guds